

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 216/09-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. S., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. R., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Gd 307/08 a sp. zn. VI/2 Gd 20/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2009 doručená sťažnosť Mgr. I. S., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. R., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Gd 307/08 a sp. zn. VI/2 Gd 20/09.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplynulo:

«Sťažovateľka podala na Úrad na ochranu osobných údajov (ďalej len „Úrad“) oznámenie o podozrení z porušovania povinností alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov datované k 20. 12. 2007 (ďalej len „Oznámenie“). Predmetom Oznámenia boli okolnosti súvisiace s článkom týždenníka P. pod názvom „EXPERTKA“, ktorý bol uverejnený dňa 16. 11. 2007...

Dňa 1. 4. 2008 bola právnemu zástupcovi podnecovateľky doručená informácia o výsledku prešetrenia oznámenia zo dňa 28. 3. 2008 č. 02134/2008Ui-P864/08-11 (ďalej len „informácia o prešetrení“).

Ministerstvo vnútra SR ako jeden zo zdrojov informácií predmetného článku nepostupovalo podľa Informácie o prešetrení v rozpore s dikciou zákona č. 428/2002 Z. z. keďže zo svojho informačného systému údajne nikomu nesprístupnilo osobné údaje sťažovateľky...

Podľa názoru sťažovateľky zisťovanie Úradu či v súvislosti s článkom Expertka nedošlo k porušeniu zákona č. 428/2002 Z. z. nebolo dostatočné... Preto aj sťažovateľka podala opakované oznámenie o podozrení z porušovania povinností alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov zo dňa 25. 4. 2008 (ďalej len „Opakované oznámenie“)...

Upovedomením o odložení opakovaného oznámenia zo dňa 2. 6. 2008 (ďalej len „Upovedomenie o odložení“) Úrad Opakované oznámenie odložil. Prihliadol pritom na to, že Opakované oznámenie neobsahuje žiadne nové skutočnosti (§ 45 ods. 14 veta prvá zákona č. 428/2002 Z. z.) ako aj na to, že vec ktorej sa oznámenie týka prejednáva orgán činný v trestnom konaní...

Podaním zo dňa 23. 7. 2008 sa sťažovateľka obrátila na prokuratúru s podnetom na podanie protestu prokurátora. Vo svojom podnete sťažovateľka namietala nezákonnosť Upovedomenia o odložení ako aj Informácie o prešetrení ako aj postupu Úradu...

Podnet sťažovateľky bol prokurátorom Generálnej prokuratúry SR vybavený listom zo dňa 1. 12. 2008 č. k. VI/1 Gd 307/08-15. Príslušný prokurátor Generálnej prokuratúry SR v tomto liste tvrdí, že nezistil skutočnosti, ktoré by umožňovali podnetu sťažovateľky vyhovieť. V tomto smere poukázal na ust. § 45 ods. 4 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 428/2002

Z. z. “), podľa ktorého Úrad môže oznámenie odložiť, ak zistí, že vec ktorej sa oznámenie týka, prejednáva orgán činný v trestnom konaní. Keďže Úrad opakované oznámenie odložil využívajúc pritom označené ustanovenie, prokurátor Generálnej prokuratúry SR sa stotožnil s jeho postupom...

Preto aj sťažovateľka využila svoje právo a obrátila sa na Generálnu prokuratúru SR opakovaným podnetom zo dňa 2. 2. 2009... Prokurátor Generálnej prokuratúry SR (riaditeľ netrestného odboru) opakovanému podnetu sťažovateľky nevyhovel, čo potvrdil listom zo dňa 27. 3. 2009 č. VI/2Gd 20/09-4... Podobne ako v prípade listu zo dňa 1. 12. 2008 č. k. VI/1 Gd 307/08-15 dôvodil prokuratúr zákonnosťou odloženia veci Úradom v zmysle § 45 ods. 4 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z. ...

Sťažovateľka zastáva názor, že:

a) prokurátori Generálnej prokuratúry SR mali prešetriť všetky závery Úradu uvedené v jeho výstupoch (v Informácii o prešetrení ako aj v Upovedomení o odložení) ako aj postup Úradu, nielen splnenie jednej z procesných podmienok pre možnosť odloženia opakovaného podnetu sťažovateľky, spočívajúcej v prebiehajúcom trestnom konaní,

b) nebol daný zákonný dôvod pre to, aby Úrad odložil opakované oznámenie sťažovateľky podľa § 45 ods. 4 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z. Upovedomením o odložení, nakoľko trestné konanie iniciované sťažovateľkou sa týkalo inej veci ako tej, ktorá sa prejednávala pred Úradom, z čoho vyplýva, že závery prokurátorov Generálnej prokuratúry SR o opodstatnenosti odloženia Opakovaného oznámenia Úradom sú nesprávne,

c) ak by aj existoval zákonný dôvod na odloženie Opakovaného oznámenia sťažovateľky Úradom, boli prokurátori Generálnej prokuratúry SR povinní posúdiť zákonnosť Informácie o prešetrení, nakoľko touto informáciou nedošlo k odloženiu Oznámenia sťažovateľky v zmysle § 45 ods. 4 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z.

d) boli splnené zákonné podmienky na to, aby prokuratúr Generálnej prokuratúry SR napadol Upovedomenie o odložení ako aj Informáciu o prešetrení protestom,

e) opakovaný podnet sťažovateľky mal byť v súlade s § 54 ods. 2 písm. a) zákona č. 153/2001 Z. z. vybavený Generálnym prokurátorom SR, nie riaditeľom netrestného odboru GP...

K námietke uvedenej v bode 1 písm. a) tejto sťažnosti... sťažovateľka zastáva názor, že Generálna prokuratúra SR, napriek svojmu záveru o oprávnenosti odloženia opakovaného oznámenia sťažovateľky Úradom Upovedomením o odložení (ktorý sťažovateľka nepovažuje za správny), bola povinná skúmať zákonnosť hmotnoprávnych záverov Úradu tak v jeho Upovedomení o odložení ako aj v jeho Informácii o prešetrení ako aj postupu Úradu pri prešetrení oznámení sťažovateľky. Nakoľko k takému posudzovaniu zo strany prokurátorov Generálnej prokuratúry SR nedošlo zastáva sťažovateľka názor, že spôsob akým boli v konaniach Generálnej prokuratúry SR vybavené jej podnety zakladá porušenie § 35 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR...

K námietke uvedenej v bode 1 písm. b) tejto sťažnosti... Úrad odložil Opakované oznámenie sťažovateľky okrem iného aj z dôvodu trestného konania vedeného pod sp. zn. ČVS: ORP-336/1-OVK-B5-2008 pred Okresným riaditeľstvom PZ v Bratislave 5, Úradom justičnej a kriminálnej polície... Uvedené trestné konanie bolo začaté na podklade trestného oznámenia sťažovateľky zo dňa 20. 12. 2007 (ďalej len „Trestné oznámenie“), v ktorom oznámila skutočnosti, ktoré zakladajú podozrenie zo spáchania trestného činu ohovárania podľa § 373 trestného zákona... Predmetom Trestného oznámenia a následne aj trestného konania teda nebol skutok (skutky), v dôsledku ktorých došlo k úniku osobných údajov podnecovateľky z prostredia Ministerstva vnútra SR... Ak by tomu tak bolo, v predmetnej trestnej veci by prebiehalo vyšetrovanie trestného činu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 Tr. Zákona. Je preto nepochybné, že predmetom Trestného oznámenia a následného trestného konania neboli skutočnosti namietané v Oznámení a Opakovanom oznámení...

K námietke uvedenej v bode 1 písm. c) tejto sťažnosti. Ak by aj postup Úradu, ktorým došlo k odloženiu opakovaného oznámenia sťažovateľky bol správny a že z toho titulu prokurátor Generálnej prokuratúry SR nebol povinný sa v rámci šetrenia podnetov zaoberať hmotnoprávnymi závermi v ňom uvedenými... neexistoval dôvod na to, aby prokurátori Generálnej prokuratúry SR samostatne nepreskúmali zákonnosť vybavenia Informácie o prešetrení... Predmetom prieskumnej právomoci prokuratúry sú totiž existujúce právne akty, nie akty hypotetické. Ak teda Úrad vydal Informáciu o prešetrení prokurátor Generálnej prokuratúry SR bol povinný preskúmať jej zákonnosť bez ohľadu

na to, či by Úrad bol oprávnený už prvotné oznámenie sťažovateľky (Oznámenie) odložiť ak by mal vedomosť o vyššie popísanom trestnom konaní...

K námietke uvedenej v bode 1 písm. d) tejto sťažnosti... Keďže však Generálna prokuratúra SR napriek vyššie uvedeným okolnostiam nepodala voči Informácii o prešetrení ako ani voči Upovedomeniu o odložení protest porušila ust. § 35 ods. 1 a 3 zákona č. 153/2001 Z. z. ako aj základné právo sťažovateľky na inú právnu ochranu, garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

K námietke uvedenej v bode 1 písm. e) tejto sťažnosti. Podnet sťažovateľky zo dňa 23. 7. 2008 bol vybavený prokurátorom Generálnej prokuratúry SR JUDr. V. H. V súlade s vyššie citovaným ustanoveniami zákona č. 153/2001 Z. z. (§ 34 ods. 1 za použitia § 54 ods. 2 písm. a) mal opakovaný podnet sťažovateľky vybaviť Generálny prokurátor SR. Z listu zo dňa 27. 3. 2009 č. VI/2/Gd 20/09-4 však vyplýva, že opakovaný podnet sťažovateľky bol vybavený JUDr. Vojtechom Lefflerom riaditeľom netrestného odboru Generálnej prokuratúry SR.

V zmysle vyššie citovanej judikatúry ústavného súdu takéto porušenie zákonných predpisov zakladá porušenie práva sťažovateľky na inú právnu ochranu, garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že generálna prokuratúra v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Gd 307/08 a sp. zn. VI/2 Gd 20/09 porušila jej základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, generálnej prokuratúre zakázal pokračovať v porušovaní označeného základného práva a jej ako sťažovateľke priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/1 Gd 307/08, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojho konania o sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv alebo slobôd, v dôsledku ktorého je o nej ústavný súd oprávnený konať len vtedy, keď sťažovateľ nemá k dispozícii účinný právny prostriedok nápravy pred iným orgánom štátu. Ústavný súd už predtým rozhodol, že nemá právomoc konať o návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby na vyslovenie porušenia jej základných práv, ak im poskytuje ochranu právny poriadok použitím opravného alebo iného právneho prostriedku pred príslušným orgánom verejnej moci (obdobne napr. I. ÚS 1/97, II. ÚS 250/03, III. ÚS 51/07).

Vo vzťahu k namietanému postupu generálnej prokuratúry, konkrétne jej oznámenia č. k. VI/1 Gd 307/08-15 z 1. decembra 2008, ktorým generálna prokuratúra reagovala na podnet sťažovateľky na podanie protestu z 23. júla 2008 (doplnený 17. septembra 2008), ústavný súd uvádza, že na základe podaného opakovaného podnetu bol na preskúmanie

zákonosti vybavenia tohto podnetu príslušný generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“), ktorý v zastúpení riaditeľom netrestného odboru generálnej prokuratúry vyjadril svoj názor k nastolenému problému v oznámení č. k. VI/2 Gd 20/09-4 z 27. marca 2009.

Keďže na preskúmanie zákonosti vybavenia podnetu sťažovateľky prokurátorom generálnej prokuratúry listom č. k. VI/1 Gd 307/08-15 z 1. decembra 2008 bol v súlade s § 34 ods. 1 v nadväznosti na § 54 ods. 2 zákona č. 153/2001 o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) príslušný nadriadený prokurátor, ktorého právomoc v danom prípade predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 51/07, III. ÚS 178/08). Inými slovami, pred právomocou ústavného súdu stále existoval iný orgán verejnej moci, ktorý bol v prvom rade povolaný poskytnúť ochranu uvedenému základnému právu sťažovateľky, ktorého porušenia namieta. Týmto orgánom bol v danom prípade nadriadený prokurátor generálnej prokuratúry.

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala postup generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI/2 Gd 20/09.

Podstata námietok sťažovateľky sa odvíjala od uverejnenia článku v týždenníku P. s názvom „*Expertka*“, ku ktorému došlo 16. novembra 2007. Keďže sťažovateľka sa domnievala, že uverejnením niektorých údajov o jej osobe došlo k neoprávnenému nakladaniu s jej osobnými údajmi, 2. januára 2008 sa obrátila na Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) s oznámením o podozrení z porušovania povinností alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) zo strany jej zamestnávateľa – Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Podľa vyjadrenia sťažovateľky sa tieto jej osobné údaje, na ktorých zverejnenie nedala ministerstvu súhlas, mali týkať jej vtedajšej pracovnej pozície, bývalých zamestnaní, ako aj platových pomerov. Po vykonaní potrebného prešetrovania sťažovateľkou tvrdených skutočností 28. marca 2008 úrad zaslal právnenému zástupcovi

sťažovateľky „*Informáciu o výsledku prešetrenia oznámenia*“, v ktorej konštatoval, že ministerstvo ako jeden zo zdrojov, z ktorých vychádzal autor článku „*Expertka*“, nikomu nespřístupnilo osobné údaje sťažovateľky, čím však nie je dotknuté jej právo postupovať podľa § 11 a násl. Občianskeho zákonníka.

Keďže sťažovateľka prejavila nespokojnosť s vybavením jej oznámenia, 25. apríla 2008 podala úradu „*Opakované oznámenie o podozrení z porušovania povinností alebo podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov*“. Potom, ako úrad zistil, že sťažovateľka v danej veci podala trestné oznámenie za prečin ohovárania podľa § 323 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, listom z 2. júna 2008 listom ju upovedomil o odložení opakovaného podnetu. V ňom podrobne sťažovateľke ozrejmil, na základe akých skutočností dospel k záveru, že ministerstvo neporušilo príslušné ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov. Vzhľadom na to, že úrad konštatoval, že opakované oznámenie neobsahuje žiadne nové skutočnosti, a zároveň odvolávajúc sa na to, že vec, ktorej sa oznámenie týka, prerokováva orgán činný v trestnom konaní, opakované oznámenie sťažovateľky odložil.

Na základe toho potom sťažovateľka 25. júla 2008 podala podnet na podanie protestu prokurátora proti upovedomeniu úradu z 2. júna 2008. Tento podnet doplnila podaním doručeným generálnej prokuratúre 18. septembra 2008. Na podnet sťažovateľky reagoval prokurátor generálnej prokuratúry listom č. k. VI/1 Gd 307/08-15 z 1. decembra 2008, v ktorom konštatoval, že po preskúmaní spisového materiálu úradu dospel k záveru, že jej podnetu nemožno vyhovieť. Poukázal pritom na skutočnosť, že v prípade, ak úrad zistí, že danú vec prerokováva súd alebo orgán činný v trestnom konaní, môže v súlade s § 45 ods. 4 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov oznámenie odložiť. Z označeného listu generálnej prokuratúry vyplynulo, že úrad tak aj učinil a prokurátor sa s týmto postupom úradu stotožnil.

Sťažovateľka však nebola spokojná s vybavením jej podnetu, a preto 3. februára 2009 doručila generálnej prokuratúre „*Opakovaný podnet na podanie protestu prokurátora v nadväznosti na vybavenie podnetu podnecovateľky Generálnou prokuratúrou pod sp. zn.*

VI/1 Gd 307/08-15“, ktorým žiadala o preskúmanie zákonnosti vybavenia skoršieho podnetu.

Na opakovaný podnet sťažovateľky reagoval riaditeľ netrestného odboru generálnej prokuratúry listom č. k. VI/2 Gd 20/09-4 z 27. marca 2009. Z tohto listu okrem iného vyplynulo:

«V opakovanom podnete argumentujete, že porušenie povinnosti mlčanlivosti Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky sprístupnením osobných údajov Mgr. I. S. a ich uverejnenie ako nepravdivých údajov v tlači sú dva odlišné skutky. Tvrдите, že ak Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky pôvodné ale najmä opakované oznámenie Mgr. I. S. odložil, postupoval v rozpore so zákonom, pretože orgán činný v trestnom konaní sa zaoberal len vecou so skutkom spočívajúcim v uverejnení nepravdivých údajov v tlači.

Vašej argumentácii a záverom ale prisvedčiť nemožno.

Z obsahu pôvodného oznámenia Mgr. I. S. napísaného 20. decembra 2007 a doručeného Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky 2. januára 2008 je nad všetku pochybnosť zrejmé, že popisuje skutkové okolnosti ako sprístupnenia osobných údajov tak aj ich uverejnenia ako nepravdivých údajov v tlači. Požaduje sa v ňom, aby Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky okrem iného „podal oznámenie orgánom činným v trestnom konaní, ak po prešetrení tejto veci dospeje k záveru, že v súvislosti so sprístupnením a následným zverejnením mojich osobných údajov v týždenníku P. došlo k trestnému činu“.

Aj opakované oznámenie napísané 21. apríla 2008 a doručené Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky 25. apríla 2008 obsahuje totožnú požiadavku na podanie trestného oznámenia a taktiež popisuje skutkové okolnosti ako sprístupnenia osobných údajov tak aj ich uverejnenia ako nepravdivých údajov v tlači. Navyše v opakovanom oznámení sa na strane č. 2 uvádza, že „predmetom oznámenia boli okolnosti súvisiace s článkom týždenníka P. pod názvom „EXPERTKA“, ktorý bol uverejnený 16. 11. 2007.“

Podľa § 45 ods. 4 písm. a) zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v platnom znení úrad môže oznámenie odložiť ak zistí, že vec, ktorej sa oznámenie týka, prejednáva súd alebo orgán činný v trestnom konaní.

Z uvedených skutočností je zrejmé, že v danom prípade sa orgán činný v trestnom konaní nepochybné zaoberá vecou, ktorej sa oznámenie týka.

Odloženie oznámení Úradom na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky je využitím fakultatívneho oprávnenia zvereneného zákonom.

Z týchto dôvodov spôsob vybavenia predchádzajúceho podnetu, vyplývajúci z upovedomenia z 1. decembra 2008 č. k. VI/1 Gd 307/08-15 o jeho odložení zodpovedá zákonu.

Týmto je Váš opakovaný podnet Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky vybavený.»

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 124/03, III. ÚS 261/07).

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto

právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyznamenať. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

Zákonnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na opakovaný podnet sťažovateľky primeraným spôsobom reagovať. Túto povinnosť generálna prokuratúra splnila tým, že v liste č. k. VI/2 Gd 20/09-4 z 27. marca 2009 zaujala stanovisko k námietkam sťažovateľky. Skutočnosť, že generálna prokuratúra nepostupovala v súlade s predstavami sťažovateľky, nemôže zakladať porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V oznámení totiž generálna prokuratúra vzala na vedomie podstatu argumentov opakovaného podnetu sťažovateľky, pričom zároveň predstavila svoje argumenty, ktoré ju viedli k záveru o zákonnosti predchádzajúceho postupu generálnej prokuratúry, predmetom ktorého bolo posúdenie postupu úradu v súvislosti s prešetrovaním sťažovateľkiných podnetov o neoprávnenom sprístupnení jej osobných údajov.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že aj námietku sťažovateľky o nezákonnom vybavení jej opakovaného podnetu riaditeľom netrestného odboru generálnej prokuratúry považuje za irelevantnú. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, čo napokon vyplýva aj z vyjadrenia generálneho prokurátora č. k. GÚs 24/09-9 doručeného ústavnému súdu 15. júna 2009, že riaditeľ netrestného odboru generálnej prokuratúry tým, že svojím podpisom schválil vybavenie opakovaného podnetu, postupoval spôsobom súladným so zákonom. K takémuto úkonu bol oprávnený, vychádzajúc pritom z § 6 ods. 1 písm. a), § 34 ods. 1 a § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre a čl. 10 ods. 9 príkazu generálneho prokurátora z 27. februára 2006 č. 5/2006, ktorým sa upravuje aprobačné oprávnenie na generálnej prokuratúre, podľa ktorého riaditelia odborov v rozsahu svojej pôsobnosti schvaľujú a podpisujú, ak tento príkaz neustanovuje inak, v zastúpení generálneho prokurátora vybavenie opakovaného podnetu podľa § 34 zákona o prokuratúre, ak predchádzajúci podnet vybavil prokurátor generálnej prokuratúry, ktorý patrí do ich riadiacej pôsobnosti.

Uvedené skutočnosti boli podkladom na záver ústavného súdu o tom, že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená.

Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky z nej vyplývajúcimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2009